

NORGES HØYESTERETT

Den 11. september 2018 avsa Høyesterett dom i

HR-2018-1721-A, (sak nr. 2018/18), sivil sak, anke over dom,

Visnes Sameie

(advokat Thomas Rindahl Håkonsen – til
prøve)

mot

Hustadkalk AS

(advokat Frithjof Herlofsen)

S T E M M E G I V N I N G :

- (1) Dommer **Bårdsen**: Saken gjelder tvist om rett til utnyttelse av bergarten *eklogitt* i Blåberget i Eide kommune. Selskapet Hustadkalk AS har med grunnlag i en avtale fra 1906 retten til den forekomsten av kalk og marmor som er i fjellet. Spørsmålet er om Hustadkalk da, uten å betale noe vederlag eller erstatning til grunneieren Visnes Sameie, også kan selge den eklogitten som tas ut for å komme til forekomsten av kalk og marmor.
- (2) Visnes Sameie består av grunneiere på Visnes i Eide kommune, som eier gnr. 168 bnr. 131 – Blåberget. Sammen med det tilgrensende området Dalateigene, som også eies av Visnes Sameie, utgjør Blåberget den såkalte Visnesforekomsten. I Norges Geologiske undersøkelser nr. 22 av 1897 er denne beskrevet som et av "de mere betydningsfulde kalkstensleier i det romsdalske".
- (3) Ved avtale fra 1906 overdro grunneierne "alle Kalk eller Marmorfjeld der forekommer paa vaar fælles Havnegang (Blaabjerget)" til en oppkjøper fra det svenske selskapet Alby Karbidfabrikk A/B. Hustadkalk kjøpte retten til kalk og marmorforekomsten i Blåberget i 1979. I 2002 inngikk Hustadkalk avtale med Visnes Kalk og Marmorbrudd AS om at sistnevnte skulle ha rett til uttak av kalk og marmor i Blåberget, mot tonnavgift til

Hustadkalk. Det er også selskapet Visnes Kalk og Marmor AS som i dag har retten til uttak av kalk og marmor i Dalateigene, etter en bergleieavtale med sameiet i 1951.

- (4) Bortsett fra i perioden 1936–1946, hvor det var drift på kalk i den delen av Blåberget som kalles Kjødebruddet, har det ikke vært uttak av kalk og marmor fra forekomsten i Blåberget før i 2002. Uttaket foregår nå i dagbrudd omkring 200–300 meter over havet. Hovedproduksjonen er kalk til papirindustrien.
- (5) Kalk- og marmorforekomsten i Visnes inneholder den harde og tunge bergarten eklogitt. For Blåbergets vedkommende ligger eklogitten dels som et tykt overdekkende lokk av gråberg på toppen av fjellet og dels som inneslutninger i kalken. Av hensyn til en bergfaglig forsvarlig drift må eklogitten tas ut i forbindelse med utvinningen av kalk og marmor. Mengden eklogitt i Blåberget er anslått til omkring 2,5 millioner kubikkmeter, som svarer til 7,8 millioner tonn.
- (6) Overdekningen og innslagene ellers av gråberg i Visnesforekomsten har vært ansett som et restprodukt. Utvinning, transport og deponering øker kostnadene ved uttak av kalk og marmor, uten motsvarende inntekter. Siden slutten av 1990-tallet har imidlertid betydelige mengder eklogitt fra Visnesforekomsten vært solgt som pukk, grus og subb til bruk som ballastmasse og til overdekning, blant annet av offshoreinstallasjoner. Salget har skjedd gjennom selskapet Visnes Eklogitt AS, som eies av Visnes Kalk og Marmorbrudd AS. Det er imidlertid ikke økonomisk grunnlag for noen selvstendig drift på eklogitt i Blåberget – salget er kun et bidrag til å redusere kostnadene ved produksjonen av kalk, først og fremst gjennom reduserte kostnader i tilknytning til deponi. Visnes Kalk og Marmorbrudd AS betaler ikke vederlag for eklogitten til Hustadkalk.
- (7) Visnes Sameie tok 27. oktober 2015 ut stevning for Nordmøre tingrett. Sameiet krevde dom for at Hustadkalk ikke har rett til andre mineraler enn kalk og marmor, og er erstatningsansvarlig eller må betale vederlag for sin disponering over eklogitten i Blåberget. En parallell sak mellom Visnes Sameie og Visnes Eklogitt om salget av eklogitt fra forekomsten i Dalateigene er stanset i påvente av utfallet i saken her.
- (8) Nordmøre tingrett avsa 21. februar 2017 dom for at avtalen fra 1906 "omfatter rettighetene til kalk og marmorforekomsten i Blåberget samt alle bi- og avfallsprodukt, herunder eklogitt". Hustadkalk ble videre frifunnet for kravet om erstatning eller vederlag til Visnes Sameie, som dessuten måtte erstatte Hustadkalks sakskostnader for tingretten.
- (9) Visnes Sameie anket tingrettens dom til Frostating lagmannsrett, som ved dom 30. oktober 2017 forkastet anken og påla Visnes Sameie å erstatte Hustadkalks sakskostnader også for lagmannsretten.
- (10) Visnes Sameie har anket over lagmannsrettens dom – bevisbedømmelsen, rettsanvendelsen og saksbehandlingen. Ved Høyesteretts ankeutvalgs beslutning 5. februar 2018 er anken over lagmannsrettens rettsanvendelse tillatt fremmet til ankebehandling. For øvrig er anken ikke tillatt fremmet. Ved saksforberedende dommers beslutning 22. juni 2018 ble det bestemt at det ikke skulle forhandles om kravet på erstatning, jf. tvisteloven 30-14 tredje ledd.

- (11) Så langt anken er tillatt fremmet for Høyesterett, står den i samme stilling som for de lavere instanser, likevel slik at det nå også gjøres gjeldende at lagmannsrettens rettsanvendelse er i strid med Visnes Sameies rett til respekt for sin eiendomsrett etter Den europeiske menneskerettskonvensjon (EMK) Protokoll 1 artikkel 1 (P1-1). Norges Bondelag, Norges Skogeierforbund og Norskog har dessuten avgitt et felles prosesskriv til belysning av allmenne interesser i saken, jf. tvisteloven §15-8.
- (12) Ankende part – *Visnes Sameie* – har i korte trekk gjort gjeldende:
- (13) Som grunneiere har Visnes Sameie i utgangspunktet eiendomsretten til eklogitten i Blåberget. Lagmannsretten har med rette lagt til grunn at avtalen fra 1906 isolert sett ikke gir Hustadkalk noen rett til å utnytte eklogitten. Verken ordlyden i avtalen, avtalens system, partenes forutsetninger på avtaletidspunktet, formålet med avtalen, etterfølgende avtalepraksis, tingsrettslig tolkingspraksis eller andre tolkingsmomenter gir støtte for at eklogitten ble overdratt sammen med kalken og marmoren. Eklogitten forble i Visnes Sameies eie. Noen passivitetsvirkning foreligger ikke. Grunneierne reagerte så snart de fikk en rimelig foranledning til det.
- (14) Lagmannsretten har foretatt en feilaktig *utfylling* av avtalen fra 1906, med basis i mineralloven 2009 § 32 om uttak av statens mineraler. Til tross for at minerallovens bestemmelser om mutbare mineraler forutsetter at det svares et vederlag eller en årlig avgift til grunneieren, har lagmannsretten kommet til at Hustadkalk kan disponere over grunneiers mineraler uten å svare vederlag av noen art. Lagmannsretten har innfortolket deler av et regelsett som gjelder uttak av statens mineraler i en svært kortfattet og 111 år gammel avtale om ikke mutbare bergressurser. Dette er rettslig uholdbart.
- (15) Det følger av mineralloven § 28 at utvinning av grunneiers ikke mutbare mineraler bare kan skje etter avtale med grunneier eller ved ekspropriasjon. Det foreligger ikke noen avtale eller ekspropriasjon. Etter grunnleggende mineralrett har Hustadkalk da ingen rett til å utnytte eklogitten gjennom salg.
- (16) Lagmannsrettens dom er dessuten i strid med etablert bransjepraksis slik denne blant annet kommer til uttrykk i gjeldende standardavtale om bergleie. At lagmannsrettens dom er uforenlig med den toneangivende oppfatning i bransjen, følger også av det skriftlige innlegget for Høyesterett fra Norges Bondelag, Norsk Skogeierforbund og Norskog. Det fremgår videre av dette innlegget at etter alminnelige bergrettslige prinsipper så tilhører overdekningsmasser grunneieren. Utvinnerens utnyttelse er begrenset til å benytte massene i bruddet og til det som er nødvendig for istandsetting av bruddet etter endt drift.
- (17) Lagmannsrettens utfylling av avtalen kan uansett ikke opprettholdes for Høyesterett, ettersom dette vil være i strid med grunneierens eiendomsvern etter EMK P1-1: Siden Hustadkalks utnyttelse av eklogitten i Blåberget ikke har grunnlag i avtalen fra 1906, utgjør lagmannsrettens dom en uhjemlet og uforholdsmessig – og derfor også konvensjonsstridig – overføring av eiendomsretten til denne eklogitten fra Visnes Sameie til Hustadkalk.

(18) Visnes Sameie har lagt ned slik påstand:

- "1. Kontrakt av 26. mai 1906 mellom Hustadkalk AS og Visnes Sameie gir ikke Hustadkalk AS eiendomsrett til eklogitt."**
- 2. For øvrig oppheves lagmannsrettens dom.**
- 3. Visnes Sameie tilkjennes sakskostnader for tingretten, lagmannsretten og Høyesterett."**

(19) Ankemotparten – *Hustadkalk AS* – har i korte trekk gjort gjeldende:

(20) Ordlyden i avtalen fra 1906 gjelder "alle Kalk eller Marmorfjeld", altså selve berget som utgjør forekomsten, inkludert overdekning over og innslag i denne. Eiendomsretten til forekomsten som sådan, medregnet biproduktet eklogitt, er overdratt mot et engangsvederlag. Nordmøre herredsretts dom fra 1948 i tvisten om forekomstens utstrekning, bekrefter dette. Det gjør også kontrakten fra 1951 om bergleie i Dalateigene, kontrakten om overdragelsen av kalk- og marmorforekomsten i Blåberget til Hustadkalk i 1979 og voldgiftsskjønnet fra 2007 om bergleien i Dalateigene. Det er først i 2015 at grunneierne har protestert.

(21) Allerede i 1906 må det ha vært klart for partene at uttak av kalk ville forutsette fjerning av betydelige mengder eklogitt. Fjerning av sideberg og utnyttning av biprodukter var en helt alminnelig del av bergverksvirksomhet i Norge allerede på slutten av 1880-tallet. Isolert utvinning av eklogitt i Blåberget var ikke aktuelt i 1906, og er det heller ikke i dag. Høyesteretts praksis bekrefter at utvinneren kan utnytte biprodukter som må tas ut av hensyn til en forsvarlig bergdrift, jf. særlig Rt-1963-951 og Rt-1987-1223. Dette er også grunnlaget for den senere lovgivningen, herunder bestemmelsen i mineralloven § 32. Noen avvikende relevant bransjepraksis foreligger ikke.

(22) Hustadkalks rett til å utnytte eklogitten i Blåberget følger av en tolking av avtalen fra 1906, basert på alminnelige avtalerettslige tolkingsprinsipper. Lagmannsretten har ikke foretatt noen uhjemlet utfylling av avtalen fra 1906 som kommer i strid med eiendomsvernet etter EMK P1-1.

(23) Hustadkalk AS har lagt ned slik påstand:

- "1. Anken forkastes.**
- 2. Visnes Sameie dømmes til å betale sakens omkostninger for Høyesterett."**

(24) *Jeg er kommet til at anken må forkastes.*

(25) Visnes Sameie solgte i 1906 "alle Kalk eller Marmorfjeld" i Blåberget for 9 300 kroner til ingeniør Lindholm. Han representerte det svenske selskapet Alby Karbidfabrikk A/B, som også kjøpte flere andre større kalksteinsfelter på Vestlandet. Siktemålet var å skaffe leveranser av kalk til den karbidfabrikken som Alby var i ferd med å etablere i Odda. Retten til kalk- og marmorforekomsten i Blåberget er senere overdratt flere ganger, senest i 1979 til Hustadkalk for en kjøpesum på 2,2 millioner kroner. Bortsett fra en begrenset drift av feltet i årene 1936–1946, ble det først satt i gang utvinning av kalk fra Blåberget i

2002. Utvinningen skjer ved dagbrudd fra toppen av fjellet og gradvis nedover etter hvert som mer av forekomsten tas ut.

- (26) For å komme til kalken i Blåberget på en hensiktsmessig måte er det nødvendig å ta ut også en hel del masser av bergarten eklogitt som et *biprodukt* til kalkutvinningen. Det spørsmålet Høyesterett skal ta stilling til i saken her er om Hustadkalk, uten å betale noen form for ytterligere vederlag til Visnes Sameie, har rett til å utnytte denne eklogitten i kommersiell sammenheng.
- (27) Retten til statens mineraler – de *mutbare* mineralene – har vært gjenstand for alminnelig regulering ved lov angående bergverksdriften 1842, bergverksloven 1972 og mineralloven 2009. I 2009-loven § 32 er det bestemt at en utvinner av mutbare mineraler, på nærmere vilkår, har rett til å utnytte biproduksjon av ikke mutbare mineraler som tilhører grunneieren. Saken her gjelder imidlertid ikke utvinning av mutbare mineraler som tilhører staten, men av ikke mutbare mineraler som tilhører grunneieren i kraft av hans eiendomsrett til grunnen. Retten til utvinning av slike ikke mutbare mineraler – herunder kalk – har vært, og er fremdeles, helt overlatt til avtale mellom grunneieren og den som ønsker å utvinne mineralet. Mineralloven 2009 nøyer seg med å slå fast i § 28 at den som vil utvinne forekomst av en grunneiers mineraler, enten må inngå avtale med grunneieren eller søke om ekspropriasjon. Verken tidligere eller nåværende lovgivning inneholder ytterligere regler om retten til biprodukter ved uttak av ikke mutbare mineraler. Spørsmålet om Hustadkalks rett til å utnytte den eklogitten som må tas ut som et biprodukt i forbindelse med uttaket av kalk og marmor i Blåberget, må derfor løses med grunnlag i avtalen mellom Visnes Sameie og ingeniør Lindholm fra 1906, se til sammenligning Rt-1987-1223.
- (28) I tinglysingsprotokollen er det gitt følgende gjengivelse av avtalen:
- "Undertegnede eiere av gaarden Visnæs i Eide Herred har indgaet med Ingeniør Hj Lindholm fra Alby følgende kontrakt. Visnæsmændene overdrager Hr. Lindholm eller Ordre alle Kalk eller Marmorfjeld der forekommer paa vaar fælles Havnegang (Blaabjerget) for en kjøbesum af 9 300,- ni tusind trehundrede kroner, der er bindende og skal betales inden den 26. januar 1907. Er pengene ikke betalt inden den tid ansees Kontrakten heved. Visnæsmændene forholder sig fortrædesret till arbeide ved bruddet. Visnes den 26. mai 1906."**
- (29) Denne avtaleteksten regulerer ikke uttrykkelig hvordan det forholder seg med en eventuell biproduksjon av eklogitt ved uttak av kalk og marmor. Ordene "Kalk eller Marmorfjeld der forekommer paa vaar fælles Havnegang (Blaabjerget)" kan likevel indikere at partene hadde i tankene noe mer enn akkurat selve kalken og marmoren slik den befant seg inne i fjellet – at også det berget som ville måtte tas ut i forbindelse med utvinningen av kalk og marmor var en del av det som ble overdratt i 1906. En slik videre forståelse av avtalen synes for så vidt også forutsatt i Nordmøre herredsretts dom 14. juni 1948 i en tvist mellom grunneierne og de daværende rettighetshaverne om forekomstens utstrekning og grenser. Partenes adferd etter overdragelsen i 1906 gir ellers ikke nevneverdige bidrag til tolkingen: Spørsmålet om økonomisk utnyttelse av eklogitten i Blåberget er først blitt aktuelt i de senere år.
- (30) Avtaleteksten må tolkes i lys av at formålet med avtalen – utvinning av kalk og marmor – overhodet ikke ville kunne realiseres uten en biproduksjon av eklogitt. Jeg legger i denne sammenheng til grunn, slik også partene for Høyesterett har gjort, at det fulgte av

bakgrunnsretten på kontraktstiden at utvinneren hadde rett til å ta ut også andre masser, så langt slikt uttak var nødvendig av hensyn til en bergfaglig forsvarlig utvinning. Jeg legger videre til grunn at utvinneren etter bakgrunnsretten også hadde rett til å utnytte slik biproduksjon i selve anlegget, for eksempel til fyllinger og veier. Også dette er partene enige om.

- (31) Spørsmålet vår sak reiser er hvilken rett Hustadkalk har til den biproduksjonen av eklogitt som ikke benyttes i anlegget, og som kan selges. Ordlyden i avtalen fra 1906 gir ikke noe direkte svar på dette. Men, som jeg har vært inne på, gir teksten rom for at det ikke bare var selve kalken og marmoren i Blåberget som ble overdratt i 1906, men forekomsten i videre forstand – inkludert de steinmassene som av bergfaglige grunner uansett måtte tas ut i forbindelse med uttak av kalk og marmor. Forholdene omkring avtalen tilsier at partene også må ha oppfattet den i en slik videre forstand. Jeg sikter spesielt til følgende implisitte sammenhenger:
- (32) Det var klart allerede ved avtaleinngåelsen i 1906 at det over tid ville kunne komme til å bli foretatt et betydelig uttak av kalk og marmor fra Blåberget. Forekomsten er meget stor. Kjøpers formål var å skaffe seg langsiktig tilgang til svære mengder kalk. Partene var kjent med hovedtrekkene i geologien i Blåberget, også at det ligger vesentlige mengder gråberg som et lokk over forekomsten av kalk og marmor. Uttak av kalk og marmor som forutsatt da overdragelsen fant sted i 1906, ville altså over tid nødvendigvis generere større mengder biproduksjon. Behovet for fyllmasse i anlegget ville samtidig være vesentlig mindre enn tilgjengelig samlet biproduksjon. Muligheten for deponi i anlegget var også begrenset. Før eller siden ville det derfor oppstå behov for å frakte biproduksjonen bort – til deponi eller for annen anvendelse. Når avtalen er taus med hensyn til hvem av partene som skal ta hånd om den biproduksjonen som ikke kan bli i anlegget, er det under disse forhold nærliggende å trekke den slutningen at partene har forutsatt at håndteringen av biproduksjonen er utvinnerens ansvar og risiko, ikke grunneierens. En eventuell økonomisk utnyttelse av biproduksjonen på utvinnerens hånd vil da være grunneieren uvedkommende.
- (33) Det er vanskelig å si om min tolking av avtalen fra 1906 har støtte i den tids bakgrunnsrett for så vidt gjaldt utvinning av ikke mutbare mineraler. Men jeg mener at saken her på flere måter ligner den Høyesterett avgjorde i Rt-1987-1223, hvor Høyesterett ga uttrykk for at det hadde "formodningen mot seg" at en overdragelse ikke omfattet "de fulle rettigheter til utvinning av feltspat og kvarts, herunder avfallsproduktet subb".
- (34) Den tolkingen av avtalen fra 1906 som jeg mener er den riktige er heller ikke så fjernt fra det som var praksis på avtaletiden for så vidt gjaldt retten til ikke mutbare mineraler som biprodukt ved utvinning av mutbare mineraler. Jeg viser til den uttalelsen fra professorene Vogt og Brøgger 31. desember 1896 som er referert i Ot.prp. nr. 18 (1912) side 84. I denne er det blant annet gitt uttrykk for at der et ikke mutbart mineral "opptræder i en Ertsgrube i økonomisk underordnet Mængde, har det hos os været nedarvet Praksis, at Minalet tilfalder Grubeeieren". Dette synet ligger antagelig også til grunn for Høyesteretts dom i Rt-1963-951, jf. Brækhus og Hærem, Norsk tingsrett (1964) side 68. Oppfatningene ellers har nok likevel variert noe, slik det er gjort inngående rede for i bergverkskomiteens innstilling NUT 1967: 2 side 55–59.
- (35) Lagmannsretten har i sin dom vist til, og trolig også lagt en hel del vekt på, at mineralloven 2009 § 32 andre ledd gir utvinneren av mutbare mineraler rett til å

"nyttiggjøre seg forekomst av grunneiers mineraler" som det er nødvendig å fjerne for å komme til statens mineraler, jf. også bergverksloven 1972 § 39. Det heter i lagmannsrettens dom at prinsippet "fremstår som en rimelig og fornuftig avveining mellom utvinnere og grunneiers interesser, som også må innfortolkes i avtalen mellom sameiet og Hustadkalk". Med mitt syn på hvordan avtalen av 1906 skal tolkes helt uavhengig av den senere lovgivningen, er det unødvendig å trekke veksler på minerallovens og bergverkslovens uttrykkelige regel. Men selv ville jeg være noe tilbakeholden med, ved tolking og utfylling av en avtale fra 1906, å legge stor selvstendig vekt på hvilken løsning lovgiver måtte ha valgt for et beslektet spørsmål mer enn 100 år senere. Konkret er det dessuten slik at regelen i mineralloven § 32 må ses i sammenheng med § 57 om årsavgift til grunneieren. Dette svekker overføringsverdien til rettsforhold som ikke reguleres av loven.

- (36) Jeg har ved tolkingen av avtalen fra 1906 for øye den faktiske situasjonen som lagmannsretten fant bevist, nemlig at det ikke var eller er grunnlag for noen selvstendig drift på eklogitt i Blåberget. Visnes Sameies anke over lagmannsrettens bevisbedømmelse er ikke tillatt fremmet. Høyesterett er da bundet av lagmannsrettens konklusjon. Jeg nevner likevel at partene i 1906 ikke kan ha hatt i tankene at utvinning av eklogitt noen gang skulle kunne bli lønnsomt. Jeg ser ikke bort fra at avtalen må forstås med det forbehold at dersom det skulle ha vist seg å være grunnlag for selvstendig drift på eklogitt, så ville Visnes Sameie kunnet kreve å utnytte den eklogitten som ikke benyttes i anlegget mot å dekke Hustadkalks utvinningskostnader, se til sammenligning Helland, Norsk Bergret (1892) side 347.
- (37) Mitt syn er altså at avtalen fra 1906 gir Hustadkalk rett som eier til å selge videre den eklogitten som tas ut som et biprodukt ved utvinning av kalk og marmor i Blåberget, uten å betale ytterligere vederlag eller erstatning til Visnes Sameie. Ettersom denne løsningen følger av selve avtalen – den beror ikke på utfylling av avtalen eller analogisk anvendelse av nyere lovgivning til fortrenghet for avtalens løsning – går jeg ikke inn på Visnes Sameies subsidiære anførsel knyttet til eiendomsvernet etter EMK P1-1.
- (38) Anken må etter dette forkastes. Hustadkalk bør etter mitt syn tilkjennes sakskostnader også for Høyesterett, i tråd med hovedregelen i tvisteloven § 20-2. Kravet er på 650 250 kroner, som i sin helhet utgjør salær. Merverdiavgift skal ikke beregnes. Jeg nevner at Hustadkalk er tilkjent 932 479 kroner i erstatning for sakskostnader for tingretten og 488 567 kroner for lagmannsretten.
- (39) Visnes Sameie har ikke hatt innvendinger mot kravets størrelse. Jeg har imidlertid vært i betydelig tvil med hensyn til om kravet for Høyesterett kan tas til følge, jf. tvisteloven § 20-5. Her har saken vært begrenset til rettsanvendelsen, og den har i så måte egentlig vært temmelig oversiktlig. Advokat Herlofsen har prosedert saken i alle tre instanser. Ankeforhandlingen i Høyesterett strakk seg over én og en halv rettsdag – totalt omkring sju timer effektiv rettstid. Når jeg likevel ikke går inn for en reduksjon, er det i første rekke fordi Visnes Sameie – ut fra lagmannsrettens dom – valgte å legge saken nokså bredt opp og fordi det har stått en hel del på spill for begge parter.

(40) Jeg stemmer for denne

D O M :

1. Anken forkastes.
2. I sakskostnader for Høyesterett betaler Visnes Sameie til Hustadkalk AS 650 250 – sekshundreogfemtitusentohundreogfemti – kroner innen 2 – to – uker fra forkynnelse av denne dom.

(41) Dommer **Noer:** Jeg er i det vesentlige og i resultatet enig med førstvoterende.

(42) Dommer **Bergh:** Likeså.

(43) Dommer **Kallerud:** Likeså.

(44) Dommar **Utgård:** Det same.

(45) Etter stemmegivningen avsa Høyesterett denne

D O M :

1. Anken forkastes.
2. I sakskostnader for Høyesterett betaler Visnes Sameie til Hustadkalk AS 650 250 – sekshundreogfemtitusentohundreogfemti – kroner innen 2 – to – uker fra forkynnelse av denne dom.

Riktig utskrift bekreftes: